Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостваxъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 87. | Нинѣ: Завтра: | Н. 3 Мирон. Теодора, Ан. | 1 Май Зигмунта | Недѣля 19 цвѣтня (1 Мая) 1892. | Всходъ сонця 4 г. 42 м.; заходъ 7 г. 12 м. Баром. 761 терм. + 24·4° + 11·0°. | Рôкъ II.

Ще про болгарско-россійскѣ вôдносины.

Болгарско-россійскѣ вôдносины зъ послѣдныхъ часôвъ, якъ они проявили ся вôдъ часу розмовы болгарского аґента дипльоматичного, Димитрова, зъ россійскимъ амбасадоромъ Нелидовомъ въ Константинополи, и вôдъ часу арештованя Кушелева та выкрытя бомбъ въ Рущуку, занадто цѣкавѣ и характерестичнѣ для цѣлого пытаня болгарского, якъ щобы не подати подрôбнѣйшихъ вѣстей про нихъ, якѣ теперь стали звѣстнѣ.

Розмова Димитрова стала звѣстна головно черезъ анґлійскѣ ґазеты, котрѣ, — якъ кажуть, — подали еѣ не зовсѣмъ точно и вѣрно; послухайможь, що теперь розказують про ню зъ россійской стороны. Розмова та вôдбула ся ще 29 марта, отже якъ разъ мѣсяць тому назадъ. Димитровъ прибувши до Константинополя звернувъ ся незадовго по своѣмъ приѣздѣ за посередництвомъ россійского банкіра Стояновича до россійского амбасадора зъ запытанемъ, чи вôнъ прийме его візиту и чи евентуально буде готовъ его ревізитувати. Кажуть отже, що Нелидовъ вôдповѣвъ письменно, що вôнъ яко приватный чоловѣкъ его прийме и буде его ревізитувати, однакожь поставивъ условіе, щобы при розмовѣ були свѣдки, абы вôдтакъ не пôшли фальшивѣ вѣсти въ некористь чи то одной чи другой стороны, та щобы змѣстъ розмовы не дôставъ ся до ґазетъ.

Коли отже зойшли ся, розпочавъ Димитровъ розмову вôдъ того, що сказавъ, що вôнъ уважае то частею своеи задачѣ, довести о скôлько можна до зближеня оба краѣ, бо теперѣшный станъ уважае нещастемъ для своеи вôдчины. Нелидовъ вôдповѣвъ на то, що вôнъ повитавъ бы радо таку можливôсть, але ему здае ся, що теперѣшный станъ рѣчей не допустить до того. Тогды то поставивъ Димитровъ оголошене вже лондоньскимъ Standard-омъ пытане, чи Россія не перестане пôдпирати болгарскихъ еміґрантôвъ. Нелидовъ вôдповѣвъ тогды, що нѣ, и сказавъ, що тонъ, въ якôмъ вôдзывають ся ґазеты La Bulgarie и „Свобода“ противъ Россіѣ, мусить вôнъ уважати за голосъ правительства болгарского, бо редакторъ ґазеты Bulgarie есть Вôрмениномъ, котрый передъ тымъ предкладавъ ему свои услуги, а Петковъ, редакторъ „Свободы“, яко віцепрезидентъ собранія не може также уважати ся за особу приватну. Що до болгарскихъ еміґрантôвъ въ Россіи, то сказавъ Нелидовъ, що они прогнанѣ зъ Болгаріѣ за симпатіи для Россіѣ звернули ся до него и до россійского правительства о матеріяльну запомогу, а той годѣ имъ було вôдмовити; въ подôбнôмъ случаю не зробивъ бы того нѣякій край, колибъ выгнане наступило лишь задля самыхъ симпатій. Нелидовъ заперечивъ также, що панславістичне товариство пôдпирае еміґрантôвъ, они зависять лишь вôдъ добродѣйности всѣлякихъ добродѣйныхъ товариствъ.

Лондоньскій Standard разнѣсъ бувъ вѣсть, що Нелидовъ порушивъ бувъ также и то, що кн. Фердинанъ есть католицкои вѣры. Що до сего, то Нелидовъ сказавъ лишь, що Болгарія знае добре, длячого Россія противить ся теперѣшному станови въ Болгаріи, котрый взагалѣ сказавши, уважае ся незаконнымъ; вѣра князя есть лишь частею тыхъ причинъ, задля котрыхъ Россія противить ся.

Такъ само кажуть, що неправдою есть, будь то бы стрѣча Нелидова зъ Димитровомъ въ Константинополи — якъ то доносивъ Standard — стала ся предметомъ загальныхъ розговорôвъ. Сѣй стрѣчи приписують переважно лишь соціяльне значѣне. Рôвночасно заперечують тому зъ обохъ сторôнъ, будь то бы тогды, коли ще Вулковичь бувъ болгарскимъ аґентомъ дипльоматичнымъ, Нелидовъ не звертавъ на него нѣколи уваги; Вулковичь впрочôмъ не шукавъ нѣколи стрѣчи зъ Нелидовомъ, хочь все таки зôйшовъ ся бувъ зъ нимъ разъ, а то въ день послѣдного Нового року въ домѣ румуньского посла. Коли Вулковичь войшовъ бувъ тогды до комнаты, де вже заставъ Нелидова, бувъ якось трохи заклопотаный, але Нелидовъ вставъ и пожелавъ ему щасливого Нового року, а вôдтакъ стали оба розмавляти.

Стôлько о розмовѣ Димитрова зъ Нелидовомъ, котрôй дехто хотѣвъ вже приписувати велике значѣне політичне. Она не змѣнила нѣчого въ болгарско-россійскихъ вôдносинъ, якъ то показало познѣйше наглядно арештоване Кушелева и выкрыте заговору та бомбъ динамітовыхъ въ Рущуку. Арештоване Кушелева належить, здаесь, вже до исторіѣ. Тутъ треба хиба ще лишь то навести, що его выпущене на волю наступило ажь на интервенцію представителѣвъ державъ европейскихъ и що въ Софіи мали довѣдати ся вôдъ него важныхъ пояснень що до руху еміґрантôвъ болгарскихъ за границею.

Важнѣйшою есть справа арештованъ въ Рущуку и выкрытя тамъ бомбъ. Зъ Софіѣ доносять теперь, що ревізіи въ Рущуку выкрыли широко розгалуженый заговôръ пôддержуваный Россією при помочи Вôрменъ и болгарскихъ еміґрантôвъ. Сконфіскowано дуже обемисту переписку въ вôрменьскôй мовѣ и еѣ переводять теперь на мову болгарску. О тôмъ, що она мѣстить въ собѣ, нема ще близшихъ вѣстей.

Аґентія константинопольска донесла була, що то власти турецкѣ першѣ довѣдались о заговорѣ въ Рущуку и дали о тôмъ знати до Софіѣ, а власти болгарскѣ забрались тогды

1

ТРИ РОБÔТНИКИ.

Оповѣдане зъ испаньского Жозого Цагонера.

Въ однôмъ невеличкôмъ селѣ, котрого порозкиданѣ хатки розсѣли ся неначе бѣлѣ голубы по стрôмкихъ скалахъ горы, жила собѣ старенька бабуся, що майже вмирала вже зъ голоду. Журила ся бѣдна та гризла ся такъ, що й сонъ еѣ не бравъ ся.

— Ой, кобы то — каже одного дня стара бабуся — змилувавъ ся надôмною котрый зъ моихъ внукôвъ, то могла бы я ще ѣсти. не жила бы въ голодѣ та холодѣ, та спокôйно спала бы въ ночи!

Чують то еѣ внуки, три молодѣ та здоровѣ и сильнѣ хлопаки.

— Пôдемо — кажуть они вôдважно и рѣшучо — въ свѣтъ шукати щастя на потѣху нещасливôй бабуси.

— Та кудижь намъ ити? — пытае оденъ зъ тыхъ трохъ братôвъ.

— Пôдемо хиба разомъ — каже другій.

— Ой нѣ, — каже наймолодшій — зъ того выйшла бы суперечка. Бо колибъ, бачите, оденъ зъ насъ найшовъ якій скарбъ и задержавъ его собѣ, то другѣ лишь бы надармо часъ змарнували. А вôдтакъ и нашѣ характеры, нашѣ успособленя неоднаковѣ, годѣ намъ на оденъ ладъ шукати роботы и зарôбку. Разомъ зможемо попасти въ нужду або й стати щасливѣ, а коли розôйдемо ся, то хиба бы вже якесь диво, щобы бодай оденъ зъ насъ не найшовъ щастя. Розôйдѣмъ ся отже и най кождый зъ насъ шукае рады тамъ, де думае, що найскорше еѣ знайде.

Коли вôдтакъ на другій день внуки знову зойшли ся попращати ся зъ бабусею, сказала она до нихъ:

— Принесѣть менѣ бодай куспикъ хлѣба. Хочь бы якъ бувъ твердый, то я заспокою нимъ свôй голодъ.

Тѣ слова взяли собѣ всѣ три внуки дуже до серця и выйшли зъ бабусиной хаты въ свѣтъ.

— Розôйдѣмъ ся теперь — каже наймолодшій братъ — и нехай кождый зъ насъ иде самъ въ свою сторону.

Розôйшли ся кождый въ свою дорогу.

Найстаршій, сумный и пригнобленый, зайшовъ до якоись на пôвъ розваленои хаты, въ котрôй нѣхто не мешкавъ, сѣвъ собѣ тамъ въ кутикъ и задумавъ ся.

Другій пустивъ ся зъ горы и зайшовъ на красну, цвитучу долину. Поспѣшавъ чимъ разъ скорше, а зъ лиця було ему видко, що таки зовсѣмъ не розважавъ, що мае робити.

Наймолодшій ишовъ поволи та все думавъ, ажь зайшовъ у лѣсъ.

Минали днѣ за днями, а внукôвъ нѣ слыхомъ слыхати, нѣ видомъ видати.

Зъ днѣвъ зробили ся й мѣсяцѣ, а бабуся, що за той часъ жила лишь зъ ласки своихъ сусѣдôвъ, стала бѣдувати чимъ разъ гôрше, стала що день чимъ разъ бôльше сумувати.

Настала весна и минувъ якъ разъ рôкъ, коли три браты пôшли въ свѣтъ шукати щастя. Бѣдна бабуся стративши вже й всяку надѣю, що ихъ ще колись побачить, сидѣла засумована передъ своею хатою та дивила ся цѣлыми годинами на круту дорогу, що вела въ долину.

— Чей они повернуть — говорила зъ тиха сама до себе. — Та чей не померли.... Господь Богъ милосердный и не выпустивъ ихъ певно изъ своеѣ опѣки.

Зъ весною надлетѣли й ластôвочки зъ далекихъ краѣвъ а нещаснôй старусѣ здавало ся, якъ колибъ тѣ пташечки лѣтаючи по при ню скоренько, заедно до неи щебетали: „Мы ихъ бачили!... Мы ихъ бачили!...“

* *
*

— Чуете! Отворѣть! — кликавъ кôлька днѣвъ пôзнѣйше якійсь чоловѣкъ та гримавъ у дверѣ.

Бабуся отворила дверѣ и побачила передъ собою якогось чоловѣка въ широкôй полотнянцѣ и въ тафтовôй шапцѣ.

енерґічно до дѣла и выкрыли важнѣ рѣчи. Арештованя въ Рущуку дали болгарскимъ властямъ важный матеріялъ до рукъ, зъ котрого показало ся, що осѣдкомъ нового заговору бувъ Ґалацъ, куды приходили грошѣ въ Россіѣ на руки ґен.-инспектора Ґаґариньского товариства пароходнои плавбы по Дунаю. Выкрытѣ бомбъ въ Рущуку въ домѣ якогось Вôрменина дало причину до численныхъ арештованьъ, а межь иншими арештовано також якогось Рафайловича, зъ котрого зôзнань показало ся, що справа заговору и бомбъ сягає ажь до Ґалацу. Рафайловичь удававъ купця и ѣздивъ дуже часто нѣбы то въ интересахъ купецкихъ на румуньску сторону. Его мали отже вже давно за посередника межи болгарскими еміґрантами, перебуваючими, въ Румуніи а ихъ товаришами въ Болгаріи.

Той Рафаловичь бувъ посередникомъ мѣжь болгарскими еміґрантами ще пôдчасъ послѣдныхъ революційныхъ зъѣздôвъ еміґрантôвъ въ Румуніи и тогды то, здаєсь, завѣзъ вôнъ бомбы до Рущука. Зъ его зôзнань показало ся дальше, що другій складъ бомбъ єсть въ Ґалацу. Власти болгарскі дали о тôмъ знати до Румуніѣ а прокураторія державна въ Ґалацу велѣла вôдтакъ зробити слѣдство у якогось шевця Вôрменина при улици Мавромолъ и выкрыла у него 18 бомбъ. Тогды шевця и его жѣнку арештовано, его помешканє замкнено и обставлено доокола поліцією. Що вѣсть о выкрытю въ Ґалацу бомбъ дінамітовыхъ наробила въ цѣлôй Румуніи не мало страху, то рѣчь зовсѣмъ природна. Вôсѣмнацять бомбъ въ Ґалацу а пятнацять въ Рущуку, то вже спорый арсеналъ, а хто знає, кôлько ще бомбъ знайшлось бы по всѣлякихъ складахъ въ Румуніи.

Що новый заговôръ лагодивъ ся дѣйстно въ Румуніи виходить зъ вѣстей, які подає румуньскій Lloyd. Ґазета ся доносить, що дня 22 с. м. зайшли въ Джурджевѣ до шинку Бадулеска три лихо одягненѣ люде, що говорили по болгарски. выпили тамъ и коли платили, показали россійскй банкноты. До нихъ прилучивъ ся вôдтакъ щеякійсь священикъ, що прийшовъ зъ Рущука и всѣ пôшли до каварнѣ. Бадулеску, котрому тѣ люде выдались пôдозрѣными, давъ знати поліціи, а та ихъ арештувала; колижь они выказали ся болгарскими паспортами, то ихъ пущено на волю, але дано знати властямъ болгарскимъ въ Рущуку, котрѣ ихъ вôдтакъ прихопили и по нитцѣ дôйшли до клубка. Зъ всѣхъ тыхъ вѣстей выходить лишь то одно, що вôдносины болгарско-россійскі анѣ на крыхту не змѣнили ся и що— якъ мы то вже давнѣйше доказували — Россія сповняє при помочи бомбъ ту саму роботу на Вcходѣ, яку сповняють анархісты на Заходѣ. Що така робота не доведе до доброго кôнця, то рѣчь певна.

Рада державна.

Въ доповненю справозданя зъ четвергового засѣданя Палаты пословъ подаємо ще отсѣ важнѣйшѣ вѣсти:

Молодочехи поставили внесенє, щобы міністра справедливости ґр. Шенборна поставити въ станъ обжалованя. Внесенє се вôдчитано въ Палатѣ середъ глубокои тишины. Президентъ Смолька сконстатувавъ, що внесенє єсть заосмотрене 41 пôдписами, та заявивъ що буде пôсля закона поставлене на порядку дневнôмъ въ часѣ найблизшихъ осьми днѣвъ.

Мотивы внесеня покликують ся на § 2 закона зъ 11 червня 1868 р., пôсля котрого міністеръ судôвництва може тамъ, де сего вымагають мѣсцевѣ або комунікаційнѣ вôдносины, по засягненю опініѣ сойму краевого, придѣляти громады або обшары дворскі до иншихъ округôвъ судовыхъ, занадто великі округи судовѣ дѣлити занадто малѣ лучити, або змѣну урядового осѣдку змѣнити. Письмомъ зъ 6 марта 1892 р. внесло правительство до ческого сойму предложенє, котрымъ домагає ся опініѣ соймовои въ справѣ основаня суду повѣтового у Векельсдорфѣ. Соймъ доси не выдавъ своєѣ опініѣ, а навѣть нарады надъ тою справою ще не вôдбулись въ соймѣ. Основанємъ суду повѣтового у Векельсдорфѣ, въ дорозѣ звычайного розпоряндженя, нарушивъ міністеръ судôвництва зъ розмысломъ повысшій законъ и конституційне право ческого сойму. — Пôдъ взглядомъ формальнымъ жадають внескодавцѣ, щобы ихъ внесенє вôдослано до комісіѣ зъ 24 членôвъ, яку выбересь зъ цѣлои палаты.

Пос. Розеръ поставивъ внесенє, щобы выдано приписы, звôльняючѣ по части вôдъ екзекуціѣ такъ званй селяньскій „вымовы" (право дожизненного уживаня мешканя).

Петицію невинно засудженого на 12 лѣтъ тяжкои вязницѣ селянина Семка Гладила зъ Неновичь, внесену на руки посла Барвѣньского, передано комісіи петиційнôй.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ розпочало ся перше читанє закона о реформѣ податкôвъ. Пос. Славікъ (Молодочехъ) промавлявъ за тымъ, щобы найменша сума вôльна вôдъ податкôвъ була 600 зр. Бесѣдникъ заявивъ, що буде голосувати противъ закона, позаякъ вôнъ не опирає ся на справедливôй основѣ. — Пос. Ґесманъ (антісемітъ) доказувавъ знову противно, якъ его передбесѣдникъ и казавъ, що предложеный проєктъ єсть першимъ крокомъ до справедливого роздѣлу податкôвъ; треба лишь, щобы нова реформа податкôвъ, не обмежала права выборчого. Бесѣдникъ домагавъ ся „конскрипціѣ движимого капиталу" а пôдъ взглядомъ формальнымъ жадавъ, щобы комісія, котрôй буде переданый проєктъ була постôйною. — Пос. Герольдъ въ довгôй бесѣдѣ доказувавъ, що о реформѣ податкôвъ не буде можна доти думати доки не настане реформа системы податкôвъ краевыхъ. Бесѣдникъ высказавъ такожь свôй жаль зъ того, що правительство не рѣшило ся вымѣряти податокъ для кождого краю окремо. Впрочôмъ — казавъ вôнъ — справедливый вымѣръ поподатковъ єсть неможливый безъ справедливого політичного заспокоеня народôвъ. Правительство заявляє ческому народови свою неохоту и „обкрадає его зъ его правъ". (За сѣ слова завôзвавъ президентъ Палаты бесѣдника до порядку). Ческій народъ не має довѣря до правительства и буде выступати противъ всякихъ економичныхъ предприємствъ, що мають на цѣли скрѣпити се правительство. — Пос. Шлезінґеръ домагавъ ся передъ заведенємъ реформы податкôвъ амортизаціѣ всѣхъ довгôвъ державныхъ и предложивъ вôдповôдный плянъ. — Пос. Ґросъ (зъ лѣвицѣ) жадавъ, щобы проґресія податку особового була трохи высша, щобы до комісій оцѣнковыхъ для податку зарôбкового заведено систему тѣлъ выборчихъ, и наконецъ. щобы проєктъ передано комісіи зложенôй изъ 36 членôвъ. — Пос. Тавше заявивъ ся также за проєктомъ, але домагавъ ся, щобы податокъ ґрунтовый значно зменшено.

По сѣмъ перервано дебату. Слѣдующе засѣданє назначено на второкъ.

Переглядъ політичный.

При доповняючôмъ выборѣ зъ мѣского округа выборчого Станиславôвъ-Тысмениця на мѣсце бувшого посла дра Билиньского выбрано вчера посломъ до Рады державнои радника суду окружного Гофмокля, котрый одержавъ въ Станиславовѣ 512 а въ Тысменици 323 голосôвъ. Контръ-кандидатъ проф. Милевскій зъ Кракова одержавъ въ Станиславовѣ 389 а въ Тысменици 121 голосôвъ.

Зъ Вѣдня доносять, що засѣданя Рады державнои потягнуть ся черезъ два мѣсяцѣ, т. є. черезъ май и червень, бо правительство хоче перевести ухваленє всѣхъ проєктôвъ валютовыхъ и проєкту вѣденьскихъ будôвель.

То бувъ єѣ найстаршій внукъ... Якъ же она зрадѣла!

— Матѣнко Божа! — кликнула старуха. Отсе ты таки разъ вернувъ? Славажь тобѣ, Царю небесный, що змилувавъ ся вже разъ надôмною бѣдною!... А чи ты хочь розбогатѣвъ?

— Нѣ, бабусенько, не розбогатѣвъ, — вôдповѣвъ молодый мужчина. Въ мѣстѣ ставъ на науку у одного ткача и не принѣсъ тобѣ нѣчого, лишь одну одежу на зиму та кôлька срѣбнякôвъ, що собѣ укортавъ.

— Всежь таки ты щось принѣсъ, хочь вôдъ того наша доля не стане лѣпша. А щожь стало ся зъ твоими братами? Чи хочь имъ пощастило ся, або хиба померли?... Думаю й не придумаю... але отъ я рада, що хочь ты вже вернувъ... Буду могла жити при тобѣ.

— Ой, ледви чи будете могли; — вôдповѣвъ внукъ, — то, що я зароблю, то хочь бы й якъ скупувавъ собѣ, выстане ледви на стôлько, щобы менѣ самому було зъ чого жити. Ба, кобы то я такъ бувъ въ силѣ вести велику машину, то тогды, певно, було бы инакше!... Але въ тôмъ то й бѣда, що той зелѣзный велитъ стане за бôльше якъ пятьдесять людей та й за нихъ зробить.

— Хибажь то й такій хосенъ зъ науки того дорадника, що ты его собѣ выбравъ?

— Я, бачите, зъ насъ трохъ найстаршій та й найнепораднѣйшій; я засумувавшись зайшовъ до якоись пустои хаты, щобы тамъ подумати надъ собою, бо менѣ встыдно було въ такôмъ вѣцѣ пытати когось другого о раду. Ажь дивлю ся, а тамъ въ кутику снує собѣ паукъ паутину. Отъ и думаю собѣ, що така безрозумна комашка знає бôльше вôдъ мене... На що менѣ ще чіясь рады, менѣ треба лишь такъ робити, якъ она робить.

Коли такъ внукъ и бабуся сидѣла ще разомъ, чують, що хтось передъ хатою чогось сумно заводить. А то передъ воротами стоявъ якійсь чоловѣкъ по подертôй одеживѣ, у него на тѣлѣ рана коло раны, а кровь зъ нихъ таки цюркомъ цюркотить.

— Не вжежь мене не пôзнаєте? — промовивъ нещасливый стогнаючи. — Тажь я твôй братъ... вашъ внукъ.

— Падоньку!... То се ты, та такій нещасливый?... То се ты, по котрôмъ я щастя сподѣвала ся? — крикнула бабуся та ажь не знала, що собѣ робити.

Взялись заразъ дô покалѣченого та стали его ратувати. Коли вôнъ вôдтакъ вôдпочивъ кôлька годинъ, почавъ такъ розказувати:

„Якъ знаєте, я покинувъ рôднѣ стороны повенъ найкрасшихъ надѣй. Я думавъ собѣ, що менѣ не треба нѣякои рады, и представлявъ вже собѣ въ головцѣ якъ найкрасшу будучнôсть. Я ишовъ черезъ якесь велике село, де побачивъ въ якôйсь дерeвлянôй будѣ прибранôй всѣлякими хоругвками, громаду комедіянтôвъ. То було саме въ ярмарокъ. Они були всѣ поперебиранѣ за королѣвъ та князѣвъ и таки передъ нашими очима заѣдали найсмачнѣйшѣ стравы. Мене взяла охота, пристати до нихъ та й собѣ жити зъ ними такъ по паньскй, тымъ бôльше, коли я довѣдавъ ся, що тѣ комедіянты ходять вôдъ села до села. Я видѣвъ, що у нихъ свѣтили ся дiяманты, и подумавъ собѣ, що кобы менѣ лишь кôлька такихъ, то моѣй и вашôй нуждѣ бувъ бы вôдъ разу конецъ. Але заразъ по тôмъ, коли они приняли мене до свого товариства, якъ я того бажавъ, почалось вже й розчарованє. Всѣ тотѣ стравы, на видъ котрыхъ менѣ ажь слина бѣгла до рота, були зъ дерева, а мы мусѣли дуже часто грати комедію не мавши нѣчого й въ ротѣ. Тотѣ діяманты та дорогѣ одежи не були навѣть и только вартѣ, що отся моя полотнянка. Я ставъ найнещаслявѣйшимъ чоловѣкомъ на свѣтѣ, бо мусѣвъ голодувати, жити въ нуждѣ та ще й вѣчно волочити ся. И отъ промѣнявъ я се житє на инше не менше богате въ розчарованє. Я приставъ до войска. Що я тамъ натерпѣвъ ся, того я вже не въ силѣ нѣкому розказати. Я мусѣвъ ити на вôйну. Якъ бачите, мене тамъ поранили, але менѣ удало ся якось утечи та заволѣкти ся ажь сюды.

(Конець буде.)

До Czas-у доносять зъ Вѣдня, що здає ся бути певною рѣчею, що президентомъ Буковины буде именованый на шефъ секціѣ Пляшпартъ, противъ котрого пôдняла ся въ парляментѣ сильна опозиція, але ґр. Сенъ-Жиліенъ, теперѣшный управитель політичнои експозитуры въ Бреґенціи.

Въ цѣлôй майже захôднôй Европѣ стоять нинѣ на порядку дневнôмъ бомбы. Въ Парижи и взагалѣ въ цѣлôй Франціи тôдбуваютъ ся ревізіи и арештованя а поліція вôдкрывае численнѝ бомбы. Въ Діжонѣ найдено на сходахъ въ ратуши двѣ бомбы зъ запалеными лютами. Въ Неаполи експльодувала въ будинку интендантуры фінансовои пôдложена бомба, але не зробила школы. Въ однôмъ зъ домôвъ експльодували два патроны дінамітовѝ и ушкодили будынокъ. Въ Римѣ арештовано въ послѣдныхъ дняхъ 52 анархістôвъ, въ Ґеновѣ 20, въ Міланѣ 18, въ Туринѣ 37, въ Неаполи 70 а въ Ліворнѣ 22.

Новинки.

Львôвъ дня 18 (30) цвѣтня.

— **Громадѣ Воля Высôцка,** въ повѣтѣ жовковскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на докôнчене будовы школы 100 зр. запомоги.

— **Именованя.** Панъ Намѣстникъ именувавъ ц. к. конципіста Намѣстництва, Здислава Страдіота въ Кольбушовôй ц. к. комісаремъ повѣтовымъ, а практиканта концептового ц. к. Намѣстництва, дра Казимира Дрогойовского, ц. к. конципістомъ Намѣстництва, призначуючи его до службы при староствѣ въ Новôмъ Санчи.

— **Перенесеня.** Панъ Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. комісарôвъ повѣтовыхъ: Адама Тірмана зъ Пильзна до Бôбрки и Альберта Рожаньского зъ Нового Санча до Пильзна; дальше перенѣсъ Панъ Намѣстникъ ц. к. инжинірôвъ: Клима Левицкого зъ Сянока до Бялои, Генриха Стоя зъ Сянока до Бережанъ, Володислава Адамчика зъ Бялои до Сянока, Станісл. Лозинского зъ Нового Санча до Кракова и ц. к. адъюнкта будôвництва Стан. Борельовского зъ Кракова до Нового Санча.

— **Конкурсы.** Маґістратъ мѣста Старасôль розписує конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря зъ платнею 400 зр. рôчно и поборами за оглядины умерцѣвъ та за оглядины худобы, призначенои на зарѣзъ. Речинецъ на поданя до 20 мая с. р. — Зарядъ мѣста Ряшева розписує конкурсъ зъ речинцемъ до 20 мая с. р. на посаду мѣского ветеринаря зъ рôчною платнею 600 зр.

— **Є. Вел. Цѣсарь** затвердивъ выбôръ дра Мих. Бобржиньского, віцепрезидента ц. к. краєвои Рады шкôльнои, на члена Академіѣ наукъ въ Празѣ.

— **Є. ц. и к. Выс. Найдост. Архікн. Леопольдъ Сальваторъ** вернувъ нинѣ разомъ въ Найдост. женою Блянкою до Львова. На дворци повитали Ихъ Выс. Є. Екец. П. Намѣстникъ, радн. Двору директоръ поліціѣ п. Кшачковскій и корпусъ офіцирскій.

— **Є. Екец. Впреосв. Митрополитъ** Сильвестеръ Сембратович, выѣхавъ на кôлька днѣвъ до Унева.

— **Князь Людвикъ Віндішґрецъ,** командантъ корпуса арміѣ, повернувъ зъ Аббаціѣ до Львова.

— **Ґр. Александеръ Гартенавъ,** давнѣйше князь Баттенберґъ и бувшій князь Болгаріѣ, именованый теперь командантомъ бриґады въ австрійской арміи, бувъ именованый въ 1872 р. офіциромъ 2-го полку драґонôвъ гескихъ, вôдтакъ перенесеный до прибочнои ґвардіѣ нѣмецкого цѣсаря до Почдаму, а въ 1879 р., вступивши на болгарскій престолъ, бувъ именованый вôдразу майоромъ. и въ 1881 р. пôдчасъ побуту въ Берлинѣ генералъ-майоромъ, маючи 24 лѣтъ житя. Той самъ степень осягнувъ и въ войску вел. княжества геского, а въ арміи россійской именувавъ его царь Александеръ II. шефомъ 13 полку россійскихъ стрѣлцѣвъ. Незадовго авансувавъ кн. Баттенберґъ въ россійской арміи на ґенералъ-поручника, а Є. Вел. Цѣсарь нашъ именувавъ его шефомъ 6-го полку драґонôвъ. Въ 1886 р., коли опустивъ Болгарію, вычеркнено его зъ лісты высшихъ офіцирôвъ прускихъ и утративъ всякѝ степенѣ, якѝ мавъ въ Россіи, а въ 1889 р. выступивъ самъ зъ прускои арміѣ. Оженивши ся зъ Іоанною Льойзінґеръ, прибравъ назвиско ґр. Гартенавъ, вступивъ до чиннои арміѣ австрійскои, одержавъ всѣ степенѣ офіцирскѝ по черзѣ ажь поки его теперь не заминувавъ Є. Вел. Цѣсарь командантомъ бриґады.

— **Ново выбраный выдѣлъ Ставропигійского Института** уконституувавъ ся въ той способъ, що выбравъ настоятелями: церкви проф. Полянского, домôвъ старшого инжиніра Гаврышкевича и инжиніра Джулиньского, типо-и літоґрафіѣ проф. Сивуляка, книгарнѣ проф. Сивуляка и комісаря Стотанчика, книжныхъ маґазинôвъ проф. Сивуляка и дра Яновского, архіва и бібліотеки проф. Полянского и проф. Плешкевича, бурсы проф. Плешкевича и дра Чипчара, контрольорами касы, бухгальтеріѣ и веденя канцеляріѣ рад. Бережницкого и п. Глиньского; референтами юридичныхъ справъ радникôвъ Бережницкого, Голиньского, Левицкого и Савчиньского и дрôвъ Яновского та Чипчара, секретаремъ п. Клемертовича. Синдикомъ Института єсть дръ Ив. Добряньскій.

— **Центральный базаръ для краєвыхъ выробôвъ.** Дня 1 мая с. р. отвирає галицке акційне товариство торговельне у Львовѣ „Центральный базаръ для краєвыхъ выробôвъ“. Рôвночасно при базарѣ, въ вôдповѣдно приладженыхъ убікаціяхъ, буде отворена стала выстава промыслу краєвого, головно для такихъ вôддѣлôвъ, котрыхъ выробы въ большôй скôлькости въ базарѣ не могли бы бути помѣщенѝ, а котрѝ можна бы заступати поодинокими оказами, моделями, взôрцями, фотоґрафіями, рисунками и т. д. Цѣлею того вôддѣлу выставового при базари, до котрого вступъ буде для публики вôльный, єсть пересвѣдчити якъ найширшѝ круги нашои публики, що промыслъ нашъ не уступає заграничному, але въ многихъ взглядахъ навѣть его перевысшає, и выробы нашого промыслу суть навѣть дешевшѝ. Товариство упрашає промысловцѣвъ всѣхъ галузей нашого промыслу, абы якъ найскорше присылали взôрцевѝ оказы своихъ выробôвъ.

— **Друга спôлка львôвскихъ шевцѣвъ** завязала ся у Львовѣ, въ цѣли староня ся о доставы обуви для войска. До тои спôлки приступило 72 шевцѣвъ львôвскихъ, а доставы шкôры для новои спôлки пôдняв ся львôвскій швець и властитель гуртовнои торговлѣ шкôры, у Львовѣ въ Ринку, ч. 10, Лаврентій Висневскій и пôдъ тымъ адресомъ могутъ зголошувати ся шевцѣ въ провінціѣ, котрѝ хотять приступити до новои спôлки.

— **Прощальный пиръ.** Якою симпатією тѣшивъ ся судья Сидоръ Лучаковскій у Выжници, котрого именовано начальникомъ суду въ Путиловѣ, на мѣсце померлого бл. п. Максима Михаляка, доводить фактъ, що касино выжницке дало въ его честь прощальный вечеръ, до котрого засѣли майже всѣ членя касина и запрошенѝ гостѣ въ числѣ коло 50 особъ. Пôдчасъ вечерѣ выголошували присутнѝ на его честь тоасты, якѝ розпочавъ выжницкій староста п. Табора (Румунъ), вôдтакъ начальникъ суду п Губаньскій (Полякъ), Дрездперъ, судовый адъюнктъ, кс. Енцінґеръ, польскій парохъ, гр. кат. парохъ о. Бобикевичъ, православный парохъ о. Семанюкъ, адвокатъ дръ Кестенбандъ и дръ Перль (жидъ), а вконци канцелістъ Попель и дръ Михальчевскій. Въ недѣлю прощавъ п. Лучаковского у себе дома парохъ зъ Кутъ, о. Колянковскій, въ цѣлою интеліґенцією того сусѣдного мѣсточка.

— **П. Андрѣй Павлишъ,** нотаріяльный кандидатъ въ Рудокъ, зложивъ оногды нотаріяльный испытъ зъ языкомъ рускимъ, польскимъ и нѣмецкимъ.

— **Розправа о дефравдаціи въ горальни въ Залѣщикахъ,** котра вела ся тутъ черезъ кôлька днѣвъ, закôнчила ся оногды остаточно тымъ, що судъ увôльнивъ Ивана Бавмана, управителя залѣщицкихъ дôбръ, и оконома Франца Муляка, обжалованыхъ о злочинъ обманьства черезъ намовлюванє свѣдкôвъ до фальшивого зôзнаня, а также й Ивана Блавущака, обжалованого о злочинъ обманьства черезъ зложенє фальшивого свѣдоцтва, вôдъ вины и коштôвъ процесу. Стефана Ґоймана засуджено на 2 мѣсяцѣ, Ивана Ґаґалюка на 3 мѣсяцѣ, а Танаса Воляньского, Семена и Онуфрія Ґлиґанôвъ та Томака, кождого на 4 мѣсяцѣ вязницѣ, за злочинъ обманьства, сповненый черезъ фальшивѣ зôзнаня передъ слѣдчою комісією въ Залѣщикахъ. Що до трохъ першихъ, зголосивъ прокураторъ зажаленє неважности.

— **Слѣдство въ справѣ поєдинку** противъ дра Медвея, вже закôнчене и розправа вôдбуде ся передъ судомъ присяжныхъ при кôнци мая.

— **Пригода на зелѣзници въ Щирци.** На пристанку зелѣзницѣ въ Щирци, званôмъ „Щирецъ мѣсто“, лучила ся, якъ доносять до Przeglad-у, дня 28 с. м. така нещаслива пригода. На тôмъ пристанку збирає ся звычайно, особливо же въ шабасъ, якъ то кождый буде знати, хто лишь разъ симъ шляхомъ ѣздивъ, богато людей и волочать ся по шинахъ. По при шины веде также добре выдоптана стежка, котрою ходять люде, що й не належать до службы зелѣзничои. Такъ було и того дня, коли надходивъ до пристанку пополудни передъ третою годиною поѣздъ изъ Стрыя и Николаєва. Тою стежкою ишовъ 15-лѣтный, глухонѣмый хлопецъ а заразъ за нымъ гнавъ поѣздъ. Машина вхопила хлопця и кинула нымъ якъ пилкою въ бôкъ на лѣво на дрôтъ, котрымъ замыкає ся рампа. Зъ якою силою кинула машина хлопцемъ можна представити собѣ зъ того, що вôнъ вôдбивъ ся вôдъ дрота перекинувъ ся у воздусѣ и ажь тогды злетѣвъ на землю. Здержано заразъ поѣздъ и дано знати будникови, але заким той мавъ часъ прийти до хлопця, найшли ся вже коло него люде и лѣкарь, та вôдратували хлопця. Очевидецъ, що се оповѣдає, не мôгъ вже сконстатувати якого ушкодженя дôзнавъ хлопецъ; але коли не похибъ, то стало ся се лишь якимсь чудомъ.

Штука, наука и література.

— **„Дзвôнка“** ч. 8, одинокого у насъ и дуже доброго для дѣтей и молодѣже письма, мѣстить въ собѣ: Якъ мене заучували О. Я. Кониского; — Пригоды ловецкѝ въ полудневôй Африцѣ за Майнъ-Рейдомъ, подає Шумило; — Богатый Марко, казка стишками, М. Школиченка; — Ображеный вовкъ, стишокъ В. Чайченка; — Записки школяра, за Амічісомъ переказує Шумило; — Загадки дѣдуся Кенира; — Безконечна загадка для маленькихъ дѣточокъ, О. Пчôлки; — Безконечна пѣсня, О. Пчôлки; — Загадки Маріѣ Михайловскои; — Задача буквова, подавъ Ол. Тищиньскій; — Задача рахункова (жартъ). — Илюстрація представляє гарный образокъ изъ житя птахôвъ зъ теплыхъ краѣвъ; на нѣй видко струся, нанду, ківі-ківі и казуара.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 цвѣтня. Дневникъ розпоряджень войсковыхъ оголошує затвердженѝ Є. Вел. Цѣсаремъ орґанічнѝ постановы для войсковыхъ душпастирѣвъ.

Парижъ 30 цвѣтня. Зъ Ліону, Діжону и Вітріле франсе наспѣли телеґрафічнѝ вѣсти, що кôлькохъ урядникôвъ и промысловцѣвъ дôстало вôдъ анархістôвъ письма, въ котрыхъ тѝ имъ грозять, що ихъ убють; въ мѣстахъ пороздѣплювано также анархістичнѝ плякаты. Зъ Ніццы выдалено пятьохъ италіяньскихъ анархістôвъ.

Марсилія 30 цвітня. Арештовано тутъ двохъ воякôвъ, пôдозрѣныхъ о звязъ зъ анархістами.

Барцельона 30 цвѣтня. Вчера арештовано тутъ 16 анархістôвъ.

Римъ 30 цвѣтня. Тамтои ночи и вчера досвѣта арештовано знову 12 анархістôвъ. Доси арештовано всего 80 анархістôвъ.

Господарство, промыслъ и торговля

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 26 цвѣтня воловъ: 3485 штукъ тученыхъ и 594 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины 346 штукъ тученыхъ, 55 штукъ худыхъ и 38 штукъ зъ Буковины. За галицкѝ плачено за найлѣпшѝ 57 зр. — кр. до 60 зр. — кр. найвысше — зр. — кр. до — зр.; за середнѝ 52 зр. — кр. до 56 зр. — рк. За коровы плачено 22 зр. 50 кр. до 34 зр. — кр.; за стадники 25 зр. — кр. до 36 зр. 50 кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено по 38 зр. до 118 зр. за штуку.

Дня 28 цвѣтня доставлено на вѣденьскій торгъ 3685 штукъ телятъ; 1032 патрошеныхъ безрогъ а 5446 штукъ живыхъ и 171 штукъ патрошеныхъ овецъ та 2946 ягнятъ. За патрошенѝ телята плачено: за найлѣпшѝ 52 до 58 кр., за середнѝ 44 до 50 кр.; за плôхшѝ 32 до 40 кр. За патрошенѝ безроги плачено 44 до 54 кр., за патрошенѝ вôвцѣ 28 до 40 кр., за живѝ вôвцѣ 30 до 40 кр. за кільо, а за пару ягнятъ 3 до 10 зр.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

30 цвѣтня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшеницѣ	10 20 10 40	10·25 10 80	10 15 10 75	10·50 11·50
Жито	8 30—8·50	8 90 9 20	8 80 9·25	9.15 9 55
Ячмѣнь	6·——6·80	6·——7 25	6·——7·05	6 50—8·—
Овесъ	7 ——7 50	6·50—7 15	6 25—7·—	7·25—7·85
Горохъ	6 50 10 —	6·— 7·—	6·— 11·—	7·— 12·—
Выка	5 75 6·25	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	9 50 10 —	11·—12 50	10 90 12 40	11·50 12·50
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер	55 —75 —	48·— 64 —	45 —65·—	51 —66·—
Конюшина бѣла	55·—75 —	50 — 75 —	49 —72 —	55·—76 —
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатность и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимӣ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

48

ПЛУГИ УНІВЕРСАЛЬНӢ

такожь на 2, 3 и 4 скибы, цѣлӣ въ желѣза и стали

БОРОНЫ и ВАЛЬЦѢ

достарчають найлѣпше и дешево

УМРАТЪ и СПÔЛКА

фабрика машинъ рôльничихъ въ Празѣ-Бубнѣ.

Катальоги на бажане даромъ

Превосходнӣ свѣдоцтва до диспозиціѣ.

Філія у Львовѣ, улиця Городецка ч. 61.

На складахъ будôвельного матеріялу

І. РЖЕНДОВСКОГО

у Львовѣ и Перемышли 60

есть:

Цементъ портляндскій, вапно гидравлічне и скальне, руры для каналôвъ и водопроводôвъ, всѣлякӣ выробы бетоновӣ, ґіпсъ мулярскій и навозовый, дахôвки, плыты изоляційнӣ, пôдлоги штайнґутовӣ и цементовӣ, печи кафльовӣ гарнӣ зъ чистого шамотового выробу, якихъ доси ще нѣхто въ краю не спроваджувавъ, папа на дахи, цеглы огнетревалӣ, плыты пекарскӣ и, однымъ словомъ, всякӣ матеріялы потрѣбнӣ для будôвель.

Рефлекторы до освѣчуваня темныхъ просторонeй.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовӣ и господарскӣ обявы обширно и предматово.** Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збольшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якӣ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненe.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатӣ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорнях.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.